

modum aptiorem non inuenirent quo enun-
ciarēt verbis qđ sine vrbis intelligebāt. Neve-
ra em̄ cū pater nō sit filius: et filius nō sit pater
et spūssanctus ille qđ etiā donū dei vocat: nec
pater sit nec filius: tres vtiq; sunt. **Iob. 10** Iōq; pluraliter
dictū est. Ego et pater vnū sum. Nō ei dixit: vnū
est. qđ sabelliani dicūt: s; vnū sum. Nū cum
querit qđ tres: magna p̄sus inopia hūanum
laborat eloquiū. Dictū est tñ tres p̄sone: non
vt illud diceret: s; ne taceretur.

De vera magnitudine cuius p̄ticipatione
sunt magna q̄cūq; magna. **Capitulu. X.**

Sicut ergo nō dicim⁹ tres essentias:
ita nō dicim⁹ tres magnitudines: ne-
q; tres magnos. In rebus em̄ qđ p̄ticipa-
tione magnitudinis magne sunt: q̄bus ē
aliud esse: aliud magnas esse. sicut magna do-
mus: et magn⁹ mons: et magnus animus. In
his ḡ reb⁹ aliud ē magnitudo: aliud qđ ab ea
magnitudine magnū est: et p̄sus nō hoc ē ma-
gnitudo qđ est magna dom⁹. Sed illa est ve-
ra magnitudo qua nō solū magna est domus
qđ magna est: et qua magnus est mons quisq;
magnus est: s; etiā qđ magnū est qđcūq; aliud ma-
gnū d̄: vt aliud sit ip̄a magnitudo: aliud ea qđ
ab illa magna dicunt. Que magnitudo vtiq;
p̄mit⁹ magna est: multoq; excellenti⁹ q̄ ea qđ
p̄ticipatione eius magna sunt. Deus autem:
q; nō ea magnitudine magnus est qđ nō est qđ
ip̄e: vt qđ p̄ticeps eius sit deus cū magnus est:
alioquin illa erit maior magnitudo q̄ d̄s: deo
aut nō est aliqd maius. Ea igit magnitudine
magn⁹ est qđ ip̄e est eadē magnitudo. Et iō sic
si dicim⁹ tres essentias: sic nec tres magnitu-
dines: h̄ est em̄ deo esse qđ magnū esse. Eadē
cā nec magnos tres dicim⁹: s; vnū magnū: q; nō
p̄ticipatione magnitudinis de⁹ magn⁹ est
sed se ip̄o magno magnus ē: q; ip̄e sua est ma-
gnitudo. Hoc et de bonitate: et de eternitate: et
de oīpotētia dei dictū sit: oībusq; oīno p̄dica-
mētis qđ de deo p̄nt p̄nūciari: qđ ad se ip̄m dici-
tur: non trāslate ac p̄sistudinē s; p̄prie: si tamē
de illo p̄prie aliqd dici ore hoīs p̄t.

Relatiue nō subaliter dici: quicqđ aut pater:
aut filius: aut spūssanct⁹ p̄prie noīat. **Ca. XI.**

Quod aut p̄prie singula in eadē trini-
tate dicunt: nullo mō ad se ip̄a: s; ad
inuicem: aut ad creaturā dicuntur.
Et iō relatiue nō subaliter eadē dici manifestū est.
Sic em̄ trinitas vnus deus dicit: magnus: bo-
nus: eternus: oīpotēs: ideoq; ip̄e sic sua di-
ci p̄t deitas: ip̄e sua magnitudo: ip̄e sua boni-
tas: ip̄e sua eternitas: ip̄e sua oīpotentia.
Non sic p̄t dici trinitas pater: nisi forte trāsla-

te ad creaturam p̄pter adoptōem filioꝝ. Quod
em̄ scriptū est. Audi israel dñs de⁹ tuus: de⁹ vnus est: nō vtiq; excepto filio: aut excepto
spūssancto oportet intelligi quē vnū dñm de-
um nostrū recte dicimus: etiā patrē nostruz
p̄ gratiam suā nos regenerantez. Trinitas
aut filio nullo modo dici p̄t. Spūs d̄o scūs
em̄ qđ scriptū est. Quī deus spiritus est: p̄t
quidem vniuersaliter dici: q; et pater spirit⁹
et filius spūs: et pater sanct⁹: et filius sanctus.
Itaq; pater et filius et spiritussanctus: quoni-
am vn⁹ deus: et vtiq; deus sanct⁹ ē: et de⁹ spi-
ritus ē: p̄t appellari trinitas et spūssanctus.
Sed tñ ille spūssanctus qui nō trinitas: s; in
trinitate intelligit: in eo qđ p̄prie dicit spūs
sanctus relatiue dicit: cū et ad patrē et ad fili-
um referit: quia spūssanct⁹ et patris et filij spi-
ritus est: sed ipsa relatio nō apparet in h̄ no-
mine: apparet aut cū dicit: donū dei. Donus
em̄ est patris et filij: quia et a patre p̄cedit: sic
dñs dicit: Et qđ ap̄s ait: Qui spm̄ christi nō
habet: hic nō est ei⁹: de ip̄o vtiq; sancto spiri-
tu ait. Donū ergo donatoris: et donato: do-
ni: cum dicimus: relatiue vtrūq; ad inuicem
dicimus. Ergo spiritussanctus ineffabilis ē
quedā patris filijq; cōmuniō: et ideo forte sic
appellat: quia patri et filio p̄t eadē apel-
lario cōuenire. Nā hoc ip̄e p̄prie dicit: qđ il-
li cōmuniter: quia et pater spūs: et filius spūs
et pater sanctus: et filius sanctus. Et ḡ ex no-
mine qđ vtiq; cōuenit: vtriusq; cōmuniō si-
gnificet: vocat donū amboꝝ spūssanct⁹. Et
hec trinitas vn⁹ deus: deus solus: bon⁹: ma-
gnus: etern⁹: oīpotēs. Ip̄e sibi vnitas: dei-
tas: magnitudo bonitas: oīpotētia.

De relatiuis que referri ad inuicem ne-
queunt cū tñ relatiua sunt. **Ca. XII.**

Et mouere debet: qm̄ dixim⁹ rela-
tiue dici spūssanct⁹: nō ip̄am trinitatē
sed eum qui est in trinitate: quia si
ei videat vicissim respondere vocabulū eius
ad quē referit. Nō em̄ sicut dicim⁹: seruū dñi
et dñm seruū: filiū patris et patrē filij: qm̄ ista re-
latiue dicunt: ita etiā hic possumus dicere.
Dicimus em̄ spūssanct⁹ patris: sed nō vicissim
dicimus patrem spūssancti: ne filius eius in-
telligat spūssanctus. Item dicim⁹ spūssanct⁹
filij: sed nō dicimus filium spūssancti: ne pater
eius intelligat spūssanctus. In multis enim
relatiuis hoc contringit: vt nō inueniā vo-
cabulum quo sibi vicissim respondeant: que
ad se referunt. Quid em̄ tam manifeste re-
latiue dicit qđ pignus? Ad id qđpe referit pi-
gnus cui⁹ est pignus: et semp pign⁹ alicuius

Deut. 6

Iob. 4

Iob. 14

Roma. 8